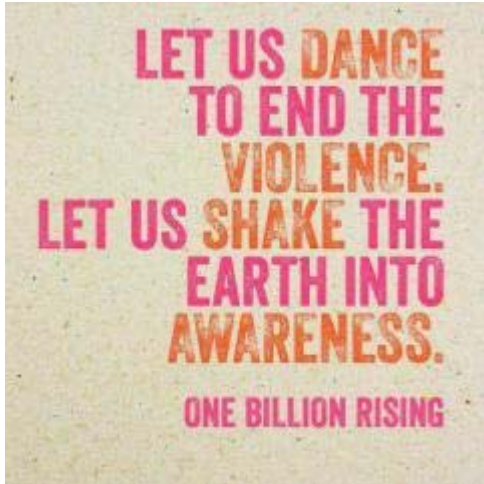

One Billion Rising for Justice

Posted on 5 februari, 2014 door [tikara](#)

Ida Dequeecker

Zullen we op 14 februari mee gaan dansen voor het justitiepaleis? Laten we ons motiveren door het getal: one billion wereldwijd? Laten we ons meeslepen door de gegarandeerde media dekking? Laten we ons oppeppen door al die filmsterren, koningen, presidenten en andere wereldberoemdheden die meedoen. Blijven we serieus en willen we ook een inhoudelijke motivatie achter dit initiatief van *Eve Ensler*, de succesvolle schrijfster van de “Vaginamonologen”? Of gaan we voor een beetje schizofrenie: wel dansen en toch voorbehoud hebben bij het ganse gebeuren. Genieten van het hoe en even het waarom apart zetten?

Niet minder dan een revolutie

“Een miljard mishandelde vrouwen is een gruwel. Een miljard vrouwen die dansen is een revolutie” zegt Eve Ensler (De Morgen van 04/02/2013 n.a.v. One Billion Rising 2013), niet vervaard voor sterke uitspraken, die uiteindelijk niets meer zeggen. Een revolutie... maar intussen zijn wereldwijd een op drie vrouwen nog altijd slachtoffer van geweld.

Aan zo’n revolutie geeft de Europese Vrouwenlobby (EWL) volgaarne haar samenwerking! Vorig jaar organiseerde ze zelfs heuse repetities voor de ultieme danssessie van europarlementsleden op de maat van het One Billion Rising lied en volgens een voorgeschreven choreografie. De tenenkrullende vertoning is te bewonderen op Youtube. Dit jaar is de EWL slogan “The Heart of Europe beats for Justice”. Nog een betere en een legere dan die revolutie van Eve Ensler... maar geweld tegen vrouwen blijft bestaan...

De toekomst: met of zonder vrouwen?

In 2013 zag Eve Ensler, die blijft grossieren in sterke uitspraken, twee uitkomsten voor de toekomst:

“One is a future without women, where rape is so prevalent that it kills love and tenderness and intimacy and connection. Right now, for example, in Congo and other war zones, there are thousands of children who are the product of rape, exiled and rejected like a foreign species.

Then there is the other future. It begins on 14 February, 2013. It begins as we prepare for [One Billion Rising](http://www.theguardian.com/society/2012/sep/24/one-billion-rising-end-violence-women), a call to the billion women who have been violated and the men who love them, to the women who have been beaten and raped and mutilated and burned and sold and who know the destruction of the female species heralds the end of human kind. A call to walk out of your homes, your jobs, your schools and find your friends, your group, your place and music and dance. A global dance action, our feet on the earth. And in these months leading to One Billion Rising we will link our issues and stories and villages and cities to the dancing.”

(www.theguardian.com/society/2012/sep/24/one-billion-rising-end-violence-women)

Katastrofe of utopie. Voor niet minder vraagt Eve Ensler je één keer per jaar de danstenu aan te schieten. Met een beetje spektakel komen we er wel en een gasboete riskeren we er ook niet mee...

Want wie is er nu niet tegen geweld op vrouwen... maar toch blijft het bestaan.

In principe spreekt elk weldenkend mens zich uit tegen geweld op vrouwen. Maar waarom is het dan zo'n hardnekkig fenomeen?

Patriarchaat

Dat is het hem nu juist. In principe spreekt elk weldenkend mens zich uit tegen geweld op vrouwen. Maar waarom is het dan zo'n hardnekkig fenomeen? Vergt dat niet een beetje analyse? Misschien wel, maar keep it simpel and stupid moet Eve Ensler gedacht hebben: 't allemaal de fout van het patriarchaat. *“Elke vrouw leeft in angst. Zolang dat waar is, zitten we allemaal in hetzelfde verhaal”* (De Morgen). Welk verhaal?

In 2013 luidde het:

“One Billion Rising has also shown that violence against women is not a national, tribal, ethnic, religious issue but a global phenomena”
(www.theguardian.com/society/blog/2013/feb/14/what-is-one-billion-rising-founder-eve-ensler-explains)

Voor 2014 is de boodschap lichtjes anders:

“We understand that violence against women is not a personal problem, but connected to other systemic injustices whether they be patriarchal, economic, racial, gender, or environmental.”

(www.theguardian.com/society/womens-blog/2013/dec/09/one-billion-rising-2014-campaign-end-violence-against-women-justice)

En nog eentje dat terug te vinden is op de One Billion Rising website:

“Violence and oppression of women is the core wound that foreshadows all other problems in the world, from poverty to war to destruction of the environment. Rising is not only a dance, it is the birth of a future, said Paul Hawken, renowned environmentalist and author of Blessed Unrest.”
(<http://2013.onebillionrising.org/news/entry/v-days-one-billion-rising-is-biggest-global-action-ever-to-end-violence-aga#sthash.pDKP1Krq.dpuf>)

Daar moeten we het mee stellen, een supervage referentie naar kruispuntdenken en de stelling dat alle ellende op de aardbol begint met vrouwenmishandeling in een wereldpatriarchaat. Alvast de weldenkende groten van deze aarde, die de campagne aanvoeren, doen het er dolgraag mee... maar hoe komt het dan dat ondanks zoveel hooggeplaatste goodwill geweld tegen vrouwen zo hardnekkig blijft voortbestaan?

Het is hier de plaats niet even een analyse uit de mouw te schudden m.b.t. geweld tegen vrouwen. Maar één ding staat vast: de feministen die in de jaren 1970 vluchthuizen voor mishandelde vrouwen oprichtten hadden wél een iets meer gestoffeerde maatschappelijke analyse van geweld tegen vrouwen in het kader van concrete samenlevingen gekoppeld aan een visie op de zelforganisatie van vrouwen overal in de wereld. Geweld zagen ze als een van de pilaren van het patriarchaal/kapitalistisch

systeem, waarin klasse ongelijkheid en onderdrukking verweven is met machtsongelijkheid tussen mannen en vrouwen.

Met de vluchthuizen gingen vrouwen hier bijvoorbeeld zelf aan de slag met hulpverlening en zelfverdediging, zowel om tot directe individuele oplossingen te komen en om directe maatregelen zoals wettelijke bescherming, hervormingen bij gerecht en politie enz. te eisen als om te ijveren voor meer structurele maatregelen, zoals bijvoorbeeld werk en dus economische onafhankelijkheid voor iedereen. Tegelijk was er de wetenschap dat zonder grondige omvorming van de samenleving geweld tegen vrouwen niet zou uitgeroeid worden. De afgelopen 40 jaar hebben hen jammer genoeg geen ongelijk gegeven.

Er is wel een grotere bewustwording van het probleem. Het moest er nog aan mankeren. Maar de inmiddels geïnstitutionaliseerde aanpak focust meer en meer exclusief op individuele hulpverlening en directe gerechtelijke beleidsmaatregelen. En verder moet de fundamentele omkering komen van sensibiliseringscampagnes, wat ook een illusie is gebleken....

Spektakel en goede werken

Tenslotte brengt de marketing van het spektakel ook extra geld in het laatje voor de goede werken van Eve Ensler , zoals de City of Joy en de V-world farm ([zie haar website](#)). Mooi en Ensler is daar al 15 jaar mee bezig maar het blijft een druppel op een hete plaat, omgekeerd evenredig met de verkondigde intenties van One Billion Rising en de media-aandacht.

Maar ze doet tenminste iets kan men opwerpen, iets dat binnen haar mogelijkheden ligt. Inderdaad. Ze reist de wereld rond, ze bepaalt haar projecten en vervolgens gaat ze samen met haar dansspektakel met alle media-aandacht lopen, dezelfde media die van geweld tegen vrouwen spektakelmomenten maken, maar die geen aandacht hebben voor al die vrouwen en feministen die zich aan de basis inzetten. One Billion Rising omarmt die acties wel in even vage als superlativistische oproepen...en dus in wezen tot meerdere eer en glorie van het grote spektakel.

Meedansen of niet?

Moet je een ongelooflijke zuurpruim om niet mee op te gaan in het enthousiasme van het One Billion Rising feest? Het is beter dan niets. Anderzijds had het misschien ook

anders gekund. Nu zit er een oppervlakkige idee over het patriarchaat achter. Het neemt de wereld zoals hij is, machthebbers en verantwoordelijken inclusie. Het is een pseudo strategie, die een karikatuur maakt van het principe dat vrouwen zelf hun bevrijding in handen nemen. Het is een media-event, waar geen plaats is voor kritische feministische stemmen en evenmin voor wat vrouwen effectief zelf aan de basis doen, van analyse tot actie.^[1] Genoeg argumenten om het dansfeest toch maar aan je voorbij te laten gaan.

-

^[1] Een interessante tegenstem is die van Natalie Gyte:
www.huffingtonpost.co.uk/natalie-gyte/one-billion-rising-why-i-wont-support_b_2684595.html